

List izhaja
dvakrat na mesec.

Posamezna št. 75 p

Naročnina
mesečno 150 B.Rokopi:
vračNe frankira
se ne sprejemajo.

VOJNI INVALID

Poština plačana
v gotovini.Uredništvo in
upravnništvo v
Št. Peterski
vojašnici.

Glasilo izvršnega odbora udruženja vojnih invalidov, vdov in sirot kraljevine SHS.

Zavlačevanje.

Pri nekem razgovoru smo debatirali o novem načrtu invalidskega zakona. Bili smo uverjeni, da bo načrt, ki se je nahajal takrat pred zakonodajnim odborom v parlamentu sprejet, seveda z gotovimi spremembami, glede katerih smo mislili, da bodo majhne. Srbski tovariš pa je rekel: »Ja još ne verujem«. Pri tem pa je pojasnil, da smo vojne žrtve danes predmet političnega izrabljanja ter da imamo po vseh izkušnjah dovolj prilike opazovati, da se naše vprašanje iz materijalnih vzrokov nalašč zavlačuje. Mož je popolnoma pravilno mislil. Par dni pozneje je naš zakon zopet splaval po vodi.

Ali je res treba, da naš zakon že 6 let roma iz rok v roke, pa ga nihče ne more uzakoniti? Nikakor ne. V naši državi se je rešilo že več važnih in nevažnih vprašanj in izdali so se različni zakoni. Tudi invalidski zakon bi bil lahko že zdravnej sprejet, ako bi se ga namenoma ne zavlačevalo. Z resno voljo, ako bi se hotelo dati vojnim žrtvam pomoči in eksistence, bi bil zakon takoj rešen in vojne žrtve bi bile preskrbljene. Sredstev je dovolj, ako jih pa ni, se pa lahko dobe.

Davkoplačevalci plačujejo invalidski davek. Vse se pritožuje, kako visok je ta davek in nekateri, ki imajo malo vpogleda v dajatve, trdijo, da bi iz tega davka lahko imel vsak invalid poštene mesečne dohodke.

Radi bi čuli enkrat koliko donša naši državi invalidski davek?

Kaj pa dobivajo vojne žrtve? Srečen je tisti, ki dobi po par dinarjev mesečno v redu. Ali odvaga po številu vsaka vojna žrtev po enega davkoplačevalca v državi? Gotovo, da še iz daleka ne.

V invalidskih domovih se preskrbuje po par sto ljudi in to naj bo vse, kar imajo danes vojne žrtve. Vse druge pa se pušča v nemar.

Invalidski odseki so stalno brez sredstev tako, da ne morejo nuditi nobene vrste nujnih pomoči. Prošnje, ki se vlagajo stoje, ker ni denarja.

Ako se vse to postopanje opazuje natančneje se vidi, da prevladuje namera invalidsko vprašanje zavlačevati in ga tako polagoma zatreti in opustiti.

Za to pa so se prvotno delale same naredbe in se je sprejel zakon, ki nosi ime »začasni«. Ali bi ne mogel biti sprejet že takrat »stalni« invalidski zakon? Tovariši ako premislimo vse današnje postopanje moramo opaziti gotove namene. Invalidsko vprašanje se je zavleklo zato, da je veliko naših tovarišev in tovarišic že brez pomoči pomrlo, da so sirote v bedi zrasle, sploh da so se vrste razredčile. Ker naravni proces ni zadosti deloval, so poklicali še specialne komisije, ki so reducirale že več kot polovico,

za drugo polovico pa se bo še preskrbelo primernih sredstev.

Taka sredstva so tudi današnja brezbriznost za posamezne pomoči.

Ko bo enkrat vse tako uglajeno potem pa magari ako se sprejme stalni invalidski zakon.

Toliko časa pa je treba regulirati vprašanje po prosti volji, brez vsakega stalnega zakonodajstva.

Z različnimi pripomočki pa se zapira gladna vpijoča usta.

Kadar vzdignete besedo, in se preveč oglašate, vržejo med vas neko malenkost, kakor psu kos mesa, kadar laja.

Potem pa zopet dolgo nič, ker so predpisi pač začasni in se jih lahko prikrajaja kakor se jih hoče, tako da se nimamo na ničesar sklicevati.

Lepo sliko vidimo s tem, da nam bodo sedaj pred volitvami ponudili neko milost, v obliki božičnih podpor, za katere je nakazan baje kredit sto milijonov.

Iz tega bomo dobili vsak nekaj povišic, ker nimamo še zakona, pa smo v mizernem položaju.

Ravnokotno bi lahko dobili sredstev in možnosti za sprejem zakona samo ako bi ga hoteli.

Ali nismo že šest dolgih let v taki potrebi?

Finančno ministrstvo ima že skoro celo leto predvideno v proračunu toliko in še več, kolikor nam bodo sedaj izplačali. Zakaj se je to storilo šele zdaj? Že od maja meseca bi lahko imeli povišane pokojnine.

Iz tega jasno vidite vse namere, kakoršne imajo z nami. Zavlačujejo, ker nočejo pošteno rešiti invalidskega vprašanja, poleg tega pa ga politično izrabljajo. To delajo znami vsi, ki so bili do danes na vladi. Koliko časa bomo še vojne žrtve predmet takega izrabljanja?

Sploh pa, ako se misli invalidsko vprašanje na ta način rešiti kakoršne slike vidimo danes, bomo kmalu vse vojne žrtve dvojne žrtve.

Brez pokojnin, brez pomoči, poleg tega pa naši težki invalidi reducirani brez vsake zaščite, ker jih več nočejo priznavati za invalide, niti, da so bili nekdanji vojaki.

Tovariši, pri našem vprašanju bo treba ljudi, ki bodo drugače čutili in pokazali druse nadejali, da bo naše vprašanje vendar engačno postopanje, potem bomo lahko govorili in krat pravično rešeno. Naše vprašanje se nikdar ne bo rešilo s politiko pač pa s socialnim delovanjem.

Želimo, da bi skoraj videli tak začetek in pomagajmo k temu z našo stanovsko organizacijo, ki bo dovolj močna, da bo marsikaj spreobrnila.

Zanašajte se samo na njo, nikdar pa ne na brezvestne političarje.

Pri voznjah prikrajšani.

Zopet so nas prikrajšali za eno pravico, katero smo do sedaj uživali. Na podlagi naših članskih knjižic in letnih uverenj imamo pravico, da se vozimo trikrat na leto za polovično ceno po državnih železnicah in porobrojih. In sicer nam je bilo podeljeno to pravo z naredbo ministra za promet z dne 16. novembra 1921 MS. br. 38647.

Sedaj pa je izdan nov pravilnik o vojnih olajšavah, katerega objavlja direkcija državnih železnic v Ljubljani, v Uradnem listu z dne 17. nov. 1924. št. 105. Ta pravilnik nam bo dose-danje pravico do trikratnih polovičnih voženj na leto z bodočim novim letom odvzel.

Obljavljani pravilnik določuje v V. odstavku:

»Vojni invalidi uživajo brezplačno vožnjo na železnicah v državni eksploataciji, kadar se pošiljajo na zdravniški pregled, kadar se pošil-

ljajo zaradi zdravljenja v bolnice in kopališča in kadar se pošiljajo v ortopedske zavode ter se od tam vračajo domov.

Vojni invalidi morajo imeti legitimacije, izdane po »Udruženju vojnih invalidov«. Legitimacija mora biti opremljena s fotografijo vojnega invalida ter mora biti overovljena s podpisom predsednika udruženja, s pečatom udruženja in s podpisom imetnika legitimacije. Fotografija mora biti nalepljena, preko nje, na dva nasprotna ogla, pa mora biti udarjen pečat udruženja tako, da je del pečata pritisnjen na platnico, na katero je nalepljena slika. Vsako tako legitimacijo mora overoviti tudi ministrstvo za socialno politiko s podpisom šefa oddelka za invalide in s pečatom ministrstva za socialno politiko. Vsaka taka legitimacija mora imati redno številko, pod katero jo je izdalo udruženje, istotako pa redno številko, pod ka-

tero je vpisana v posebnih seznamkih, ki jih vodi v to svrhu ministrstvo za socialno politiko. Poleg takih legitimacij morajo pokazati vojni invalidi pri postajni blagajni tudi akt, s katerim se pošiljajo v bolnico, kopališče, ali ortopedski zavod, ali akt s katerim se pošiljajo na pregled. Kadar se invalid vrača, mora dokazati, da je bil na zdravljenju, pregledu itd.«

Iz teh določil je razvidno, da ima vojni invalid pravico samo do proste vožnje in sicer kadar gre po opravkih, ki se tičejo zdravljenja ali pregledovanja.

To pa popolnoma nič ne koristi invalidu samemu, ker mu je država dolžna plačati vse pripomočke glede njegove hibe toraj tudi prevoz v to svrhu in mu je vse eno, ali dobi za to denar ali prosto vožnjo. Pač pa je invalidu koristilo, ker je mogel dobiti trikratno polovično vožnjo za svoje privatne potrebe. Invalidi so po navadi v vseh državah prvi, katerim se daje največje ugodnosti pri voznjah, kar je čisto naravno, zato, ker kot pohabljeni tudi najbolj potrebujejo prevoznih sredstev.

Naše ministrstvo saobračaja (zgodilo se je pod ministrom Sušnikom) pa jim je ukinilo še to malenkostno pravo, ki so ga imeli.

Kakor vidimo, je novi pravilnik izboljšal ugodnosti pri voznjah različnim slojem.

Tako vidimo med njimi uradnike, oficirje, dijake, vojake, delavce, igralce in igralke vsakovrstna privatna društva, revizorje itd.

Toda med njimi ne najdemo invalidskih društev in ne najdemo več niti one malenkostne določbe za invalide, katero so pridobili že leta 1921. Vojni invalidi, ki so dali kri in ude za zemljo, po kateri tečejo naše železnice, nimajo toliko zaslug, da bi si mogli z malo cenejšo vožnjo ogledati to zemljo, nasprotno pa je to omogočeno skoro vsakemu drugemu sloju. Vsem se je dalo nadaljne in po večini še izboljšane ugodnosti, invalidom pa se je vzela.

Tako krčevito se borimo pri našem zakonu za vozno ugodnost. V načrtu se nam je že določila stalna četrtinska vožnja.

Sedanji pravilnik nas pa tako daleč prezira, da nam jemlje celo to, kar smo imeli.

Lepo je to, socialno in pravično!

Poleg vsega tega pa so nam zastavili zopet take zapreke, da niti brezplačno postavno vožnjo v zdravstvene svrhe ne bomo mogli takoj dobiti, pa najsi bo jako nujna potreba.

Vse legitimacije udruženja, ki se vporabljaajo za železnice bo moral podpisati še poprej šef invalidskega odelka v ministrstvu in bodo morale biti vpisane še v tamkajšno evidenco potem bodo šele veljavne.

Tovariši, predno se bo to zgodilo gotovo že lahko vsi bolniki umrejo in od mrtvih vstanejo. Sploh pa ni sigurno, če jo bo invalid še kdaj videl. Naš bodoči zakon ima sicer predvideno, da bo reguliral tudi vprašanje naših voženj. Toda predno pridemo do tega hočemo, da nam ostane vsaj dosedanje pravo, ako se že ni hotelo zboljšati.

Izvršni odbor je že zastavil borbo v tem smislu pri ministru saobračaja. Zahteva, da se k pravilniku o voznih olajšavah sprejme dodatek, ki naj obsega neomejeno invalidsko pravo,

Invalidi! Poglejte pravičnost!

Gospod delegat min. financ dr. Šavnik!

V našem listu smo objavili par odprtih pisem zato, da bi obrnili Vašo pozornost na kričeče razmere, ki vladajo danes pri podeljevanju trafik.

Zadnje odprto pismo v št. 19. z dne 20. okt. t. l. smo prijaviili zato, da bi razčistili postopanje pri trafiki Justine Mačkove v Mariboru, Aleksandrova ulica št. 9.

Mesto pričakovanega zboljšanja nevzdržnih razmer, smo prejeli Vaše cenj. pismo z dne 30. okt. t. l., iz katerega se sklepa, da so naša domnevanja o vsem nepravilnem postopanju brez podlage.

Dobro čutimo, kaj nas boli in ne kričimo nikdar brez vzroka, posebno pri trafikah moramo danes na žalost konstatirati, da se postopa z vojnimi žrtvami poleg vseh predpisov zelo nedostojno.

Dosti je kričečih slučajev hočemo pa razjasniti Vam, gospod delegat, našim bednim članom in vsej javnosti samo enega in to je glede trafike Mačkove v Mariboru, iz katerega mora sklepati vsak, da vlada skrajna antipatija in zapostavljanje napram vojnim žrtvam.

G. Justina Maček je bila trafikantinja v Mariboru na Aleksandrovi cesti št. 9. Ona je vojna vdova z enim otrokom brez vsakega imetja in drugega zaslužka, poleg tega pa trpi na mučni srčni napaki, ki jo dela nezmožno za vsako fizično delo. Lani se je smatralo naenkrat za potrebno, da ji je treba prideliti k trafiki družabnika. Pri tem moramo omeniti naše prepričanje, da se je hotela storiti pridelitev samo zato, ker se je iskalo mesta za neko mlado vdovo carinika g. Serajnikovo, ki je protežirana skozi in skozi od par oseb na višjih mestih.

Udruženje je prvotno mislilo, da je trafika g. Mačkove v stanu sprejeti družabnika, zato je predlagalo invalida tov. Ivana Gašperja, ki je bil poleg veliko drugih vojnih žrtev zelo potreben eksistence. Izjavilo se je pa odločno proti Serajnikovi, ker ona ne sme in ne more prekiniti voj. žrtev. Navedeni invalid je bil a priori odklonjen in je nastajalo samo še vprašanje, ali se prideli Serajnikovo?

Udružene je kljub temu, da je imelo dovolj zelo potrebnih članov na razpolago, zavzelo stališče sploh proti pridelitvi družabnika to pa zato, ker je opirajoč se na okolnosti in po natančnih izjavah vseh poznavalcev razmer prepričalo, da je eksistenca dveh oseb pri trafiki Mačkove nemogoča. Na ta način bi se uničilo tudi vdovo in članico g. Mačkovo.

Iz stališča eksistenčne nemožnosti je gotovo finančna oblast potem tudi opustila vsako pridelitev in tudi ni več predlagala g. Serajnikove.

Pač pa se je poskusil drug način, da je g. Mačkovo pripravil sploh ob trafiko.

Vpeljana je bila pri njej preiskava, ki je našla v njeni trafiki neke malenkostne prepovedane predmete kakor papirčke in razglednice. Kaj takega je lahko mogoče po raznih trafikah in se je tudi že pripetilo.

Toda tov. Mačkovo je zadela pri tem najhujša kazen, odvzem trafike.

In tako je prišla lahko na vrsto uradniška vdova g. Serajnikova. Pri tem pa je bilo vendar treba zamašiti usta vedno kričečim invalidom. Našla se je neka družabnica v osebi ge. Anker-

stove, majorjeve vdove, ki sploh ni prosila za to trafiko iz lastne inicijative. Invalidi in vojne vdove prosijo po cela leta za trafike pa jih še danes nimajo. Tako lahko navedemo slučaje, da tov. Gašper 100 odstotni invalid, katerega smo predlagali baš za to trafiko še danes nima nobene in je brez vsake eksistence. Tov. Janc iz Celja čaka in moleduje že 6 let za primerno trafiko. Tov. Pogačar težak invalid in povrh še jugoslovenski dobrovoljec, kljub vsem prizadevanjem ne pride do trafike. V Mariboru imamo vojno vdovo, ki je v mizernem stanju ter mora z malimi otroci spati v hlevu. S solznimi očmi hodi prositi za trafiko, pa je ne dobi. Mlada vdova g. Serajnikova popolnoma delazmožna gospa, pa mora imti brez vsakega odlašanja ravno na ta način eksistenco, ki bo gotovo poleg še katerega drugega dohodka. G. Akerstova je sicer tudi vojna vdova po majorju avstrijske vojske, kakoršni nam vzbujajo še danes žalostne spomine, zato se ji je pa najbrž kot taki dalo prednost.

Saj ji ne smemo odrekati eksistence, ako bi je že ne imela. Z gotovostjo pa lahko trdimo, da ima ga. Ankerstova pokojnino po svojem možu z dokladiami za se in za otroke po 1360 Din mesečno, poleg tega pa službo pri Trboveljski premogokopni družbi, ki ji donša od 2210 Din do 3300 Din mesečnih dohodkov.

Ali naj ji potem kot naši članci dajemo prednost pred vsemi onimi, ki gladujejo in zmrzujejo po hlevih, samo zato, ker je vdova oficirja? Nobena stanovska organizacija ne more kaj takega zagovarjati in bi se mogoče našla zato le še kaka dva člana mariborske podružnice. Že vesta katera sta dotična, ki sta delala tolikšno ljubeznivost.

Zakaj se od strani finančne oblasti prezira del vojnih žrtev, ki bi moral v prvi vrsti dobiti eksistenco? Na to bi prosili v prvi vrsti g. delegata Šavnika, ako mu je znano, da nam odgovori.

Ali niso dotični, ki na leta zastoj prosijo enakovredni ljudje, ki so največ žrtvovali za državo? Ali jim zakon ne daje prednost za to pred vsemi drugimi?

Ali jim država ni dolžna dati eksistence?

Za svoje pretrpljene muke in današnji položaj na bodo za drugimi, ki se štejejo za več, ali pa naj sploh ne pridejo nikdar na vrsto. Kdo bo protežiral te reveže? Nimajo naklonjenosti.

O ne, naše udruženje se bo zavzelo za nje.

To naše pismo naj bo zadnji klic po remeduri. Upamo, da bo razbistril današnje, postopanje z vojnimi žrtvami in pričakujemo za to energične roke gospoda, na najvišjem mestu, kateremu smo naslovili naše vrste.

Vsak mora uvideti, da se dela preveč na račun vojnih žrtev in sicer povsod.

Toda znali si bomo poiskati, ako ne bo nič zaleglo na primerni način svojih pravic.

boka je tvoja beseda. Vendar — drago bi bilo tvojim podanim, ako bi ti povel tudi to veliko vojno, da očistiš državo, v kateri vre že toliko časa. Kraljevič Kalasoka je še mlad po letih in — njegov duh je neizkušen.

VACISTA: Oprosti, o plemeniti, iz rok Brahme rojeni. Ali po državi gre glas, da je kraljevič bolje svetnik, ki išče odrešenja, nego vojščak in knez. Pregloboko mu je Anabha dal pogledati v nauke molčečnosti.

KRALJ: Žal, res je. Posebneš je kraljevič. Ne morem priti v okom njegovemu bitju. Že kot otrok je bil nenavaden, a še bolj nenavaden je postal, odkar se je vrnil iz samote. Ne veš morda, Anabha, kaj se godi z mojim sinom?

ANABHA: Njegova duša je reka, v katero se izlivajo vode iz vseh potokov in nje izvir je skrivnosten.

KRALJ: Čestokrat me je udivila in iznenadila čudovita modrost in zrelost njegovega duha. Pa pogostokrat me je tudi preplašil s svojim vase obrnjenim bitjem. On se me zanima za to, kar se godi krog njega in gleda predse, kakor da sanja. Pogosto mrma nekaj v tujih nerazumljivih jezikih. On sanja, pa je napočil čas, da se prebudi, Brahma sam nam v svoji milosti daje priliko, da ga vzpodbudemo, da že pri vstopu na prestol, izvrši junaške čine. Ni mar tudi visoki kraljevski zbor tega mnenja?

VSI: Da, kralj, resnične so tvoje besede.

»Invalidi«, ki se bore za »dobrobit« invalidov.

»Sicer Vas pa opozarjam, da je »Udruženje vojnih invalidov«, podružnica Maribor z dopisom z dne 28. t. m. št. 1058 izjavila, da se nikakor ne strinja z »odprtim pismom«.

(Iz pisma delegata ministra financ dr. Šavnika, dne 30. nov. 1924 uredništvu »Vojnega invalida«, kot odgovor na odprto pismo »Izvršnega odbora« v št. 19., od 20. okt. 1924.)

Poleno pod noge je vrgla mariborska podružnica »Udruženja«, oziroma njen odbor, ali točneje, njen predsednik Krepek s tajnikom. To je čuden odbor, ki bi moral ščititi najbednejše izmed bednih, a dela ravno nasprotno. To je čudna podružnica, ki ne ve, za kaj obstoja in nje člani klofutajo z moralnimi klofutami sami sebe in, skoro bi rekli, ploskajo vsakomur pljusku, ki ga jim pljune v obraz njih, od njih izvoljeni predsednik in tajnik.

Bolni vdovi z otrokom vzamejo (da ne pridemo v konflikt s § 19. tisk. zak. popravljamo besedo »vzamejo« in rečemo »pomagajo vzeti«) trafiko, poskrbe, da se izvrši preiskava, ki najde nekatere nedovoljne papirčke — kar seve ni prav — ali kdor je brez greha, naj tisti vrže na njo kamen, ne pa da so jo kamenjali (t. j. vzeli trafiko) ljudje, ki zaslužijo cele gore kamenja, da se jih ž njim zasuje. Nato trafike ne razpišejo — zakaj ne, bo že vedel predsednik podružnice, Krepek, — in najdejo pod roko vdovo avstrijskega majorja z dohodki 3000 Din na mesec ter pod njenim plaščem izroče trafiko vdovi nekega carinarskega uradnika, Serajnikovi.

Neprijetno nam je vlačiti mrtvece na dan, ali naša dolžnost je, da sunemo v to smrdečo zadevo, ki bije v obraz vsakemu invalidu, zakonom in pravičnosti.

In ko »Izvršni odbor« proti temu, da se iztisne siroto in se ji vzame eksistenca, da se prezre s prezirljivo gesto invalide in vdove, ki spe v hlevih in gladujejo z otročiči, protestira pa se oglasi Krepek in njegov tajnik, ter pišeta dr. Šavniku, možu, ki bi moral varovati zakon in upoštevati najrevnejše, pismo, ga pohvalita, češ, podružnica v Mariboru se strinja z vami in ne odobrava odprtega pisma »Izvršnega odbora« v Ljubljani. Seveda, ker ta »Izvršni odbor« zagovarja sirote in siromake in dela raznim Krepekem pri Mariborski podružnici preglavice, ter jim gleda na »invalidske« prste.

Da je tukaj gnjusno ozadje, moramo pribiti sledeče dejstvo, da bodo tudi invalidi širom Slovenije in po celi Jugoslaviji, ki niso poučeni v detajle v tej zadevi, lahko razumeli.

Dr. A. Koralnik:

Zaprta vrata.

(Drama v enem dejanju. Prevel Iv. VUK.)

VACISTA: Blagoslov Brahme naj bo z vami! Brahma ne dopusti, da se mu uniči kraljestvo. — Puščavnik iz gozdov je predolgo sedel molčeč in ni razumel nebeških znamenj. Brahma hoče osveto.

VARDHANA: Mar nas brez vojvode pošiljaš v boj, kralj Situnago? Niti bogovi se brez vojvode ne podajajo na vojno.

VACISTA: Da, tudi sveti bogovi imajo svojega vojvodo, ko se bore zoper hudobne duhove.

VARDHANA: Zato idi pred nami, gospodar! Bodi nam vojvoda, kakor tiste nekdane dni, ko smo se slavno bojevali s sovražniki in je vsa država bobnela od naše zmage.

KRALJ: Resnično, kakor v tistih solnčnih dneh moje mladosti, bi rad šel tudi sedaj pred vami in se boril v vaši sredi. Ali, glejte, drevo sem, ki se je že posušilo in ne daje sence. Ali na moje mesto stopi dedič moje moči, moj sin, kraljevič Kalasoka. Njemu hočem odstopiti ne samo mesto vojvode z železom oboroženi vojski, nego tudi sedež na slonokošenem stolu, na prestolu Magadhe in Bengalije. Skoro me pozove Brahma s tega sveta. A predno pride tisti čas, hočem oditi v najglobljo samoto, da prislušujem tajnim besedam.

VARDHANA: Moder je tvoj svet, o kralj in glo-

KRALJ: Torej naj pride kraljevič Kalasoka, da mu izročim sklep visokega zbora, žezlo in krono kraljestva. (K slugam) Pozovite kraljeviča!

(Sluge odidejo. Vsi molče. V daljavi, za zidovjem, se slišijo vzkriki, kakor če kriči množica. Kriki so vedno silnejši, a nato se zopet oddaljujejo.)

SLUGA: Vzvišeni gospodar! Zaman smo iskali kraljeviča po vsej palači. Nikjer ga ne moremo najti...

(Na vrata se slišijo močni udari.)

TRETJI PRIZOR.

PREJŠNJI. VAJSIJA.

VRATAR: Kdo je?

GLAS: (izza zida) Odprite! Glasnik meščanov! (Na znak kraljev se vrata odpro in ostanejo odprta. Nek Vajšija, ves prepaden, plane skozi vrata in pade pred kraljem na obraz.)

VSI: Kaj se je zgodilo?

DAŠARHASVATI: To je Kališ, najstarejši iz trgovcev! Kaj hoče?

VAJSIJA: Vzvišeni vladar, oprosti, zakaj izbrali so me, da ti javim žalostno vest.

KRALJ: Kaj se je zgodilo? Kdo te je poslal?

VAJSIJA: Poslalo me je meščanstvo, da ti javim: Sovražnik je prodril od mej Bengalije in stoji pred mestnim zidovjem. Na svojem potu je uničil vse vasi in vso setev, ljudstvo pa pobil. V notranjosti mesta, v prokletem okrožju, kjer stanujejo Pariji in izmečki Indre, je vzplamtela vstaja. Pijani sužnji gredo po ulicah s svojimi ženami in otroki ter z vzkliki drve sovražniku na-

Podružnica Maribor, ali bolje njen odbor je imel že lani umazano afero, kjer se je moralo nekatere odbornike izključiti. Izvoljen je bil — o, mariborski invalidi — Krepek za predsednika.

Kdo je ta Krepek?

Listi so pisali, da ni invalid, nego da je postal vojni invalid, kdo ve kako. Pravijo, tako so pisali listi, da na čuden način. Na fronti namreč nikdar ni bil. On teh listov ni tožil. Mi se zato nismo veliko brigali, dasi smo opazovali tisto zadevo. Videli smo, da ni tožil. Torej, stvar ima že nekaj na sebi resničnega, če se gre za to, da »molk potrja«. Ta Krepek je poduradnik pri finančnem okrajnem ravnateljstvu v Mariboru. To ni nič hudega, kajpada. Pri tem ravnateljstvu je tudi v službi dr. Pavlič. Tudi to še ni nič slabega. Vsak si pač služi kruh, kakor mora. Ali vdova po Sarajniku, ki je bil carinarski uradnik je pa sestra dr. Pavliča.

Več ni treba govoriti, ni potrebno. Samo to še povemo.

Vdova po avstrijskem majorju, g. Ankerstova je prosila za trafiko na Aleksandrovi cesti, t. j. trafiko, ki se je vzela tov. Maček, bolni vdovi po invalidu in materi otroku-vojni siroti, katere pa ni bila razpisana. Zanimivo je, kaj ne, reveži invalidi, kako je zvedela Ankerstova, da je trafika za oddati? Kako, da o tem niso zvedeli drugi invalidi in vojne vdove? Ali so Ankerstovo potrebovali za plašč, da izvrše to, kar ni šlo odkrito?

Še nekaj.

Kdo je g. Ankerstova? Vdova po majorju. Torej, vojna vdova. Ali poslušajmo, kaj pravi sama g. Ankerstova:

»Od Trboveljske premogokopne družbe prejemam za zaupniško mesto ki je začasno — (dandanes je vse začasno. Op. ur.) vodim namreč evidenco avizov čez vagone premoga trboveljske družbe, ki gredo v Nem. Avstr. Zato prejemam renumeracijo (nagrada), iz katere plačam tudi nastavljenca, ki vodi tozadevno kontrolo vagonov. Povprečen dohodek poletni ca 850 Din, po zimi do 2000 Din.«

Torej, invalidi in vojne vdove. To nese več kakor imate vi, ki se vam trafika noče podeliti. Vzdržuje dvoje, recimo družin, Ankerstovo in njenega nastavljenca.

Ali poslušajmo dalje:

»V slučaju, da bi imela radi trafike izgubiti drag. doklade, se raje trafiki odpovem... za enkrat ne odložim, dokler ne doženem, kateri dohodki bodo večji, ali oni od penzije, ali oni od trafike.«

Torej — navadna špekulacija, kjer se več zasluži in kjer bo se veselejše in brez truda živelo. Nas to ne zanima, naj si lajša g. Ankerst življenjski obstoj kakor ve in zna, zanima nas pa, da je s tem soglasna mariborska podružnica, oziroma njen odbor. Pripomogla je, da je dobila

trafiko oseba, ki ima v najslabšem slučaju 2210 dinarjev dohodkov mesečno, ima pa jih gotovo nad 3000 Din ali 12.000 kron. Dotične pa, ki imajo invalidske penzije, brez vsakih drugih dohodkov, kakih 38 Din mesečno, pa se je prezrlo.

Tako postopa mariborska podružnica v blagor in dobrobit svojih članov. Predsednik Krepek in tajnik Fras sta pač zadevo rešila sram. Saj vesta, da imata okrog sebe zeljnate glave, ki so tudi naknadno, ko so za to zvedele, bile soglasne s tem. Krepek sam je izjavil, da ni smatral za potrebno, da bi sklical sejo, ker so

se potem ostali odborniki (zeljnate glave) itak strinjali.

Trpke besede nam silijo v pero. Gnjus se nam vse to. Vendar za danes se zdržujemo. Povrnemo se pa še v detajle na to kričečo zadevo, ki zasluži, da se izžge s kaljenim jeklom iz »Udruženja«. Izgovorov tu ni, faktov je pred nami vse polno. In z njimi bomo bičali do krvi prodajalce invalidskih interesov. Člane pa pozivljemo, ako je le še nekoliko invalidske časti v njih, da izrečejo svoje mnenje krepko in hrabro vsaj tako hrabro, kakor so krvaveli in trpeli na bojnih poljanah.

Kako posluje mariborska podružnica?

(K zadevi trafike na Aleksandrovi cesti.)

Predsednik mariborske podružnice Krepek in tajnik Fras sta brez seje odbora vzela na zapisnik g. Ankerst, ki je med drugimi izjavila: »Trditve, da dobivam 3000 Din mesečne pokojnine je neresnična in naravnost zlobna. Dobivam samo 204.66 Din. Ker nimamo nobenega premoženja itd...«

Mi pa pravimo: Zlobno je, če dobiva po njenih pisanih in podpisanih izpovedbah poleg pokojnine še od Trboveljske družbe zaslužek, ki bo najbrže ovira, da ne dobiva draginjskih doklad, katere se izplačujejo, ako postranski zaslužek ne presega 3000.— Din, pa se v zapisniku o tem zamoči.

Tisti zaslužek od Trboveljske seveda ni »nobeno premoženje«.

H koncu je še zapisano v zapisniku:

»Zahtevam, da se neresnične trditve prekličejo.«

Mi »preklicujemo«. Invalidi, vi pa čitajte in pogledite, kako »točno« in »vestno« posluje predsednik Krepek in tajnik Fras v imenu podružnice, ki v svojem dopisu na »Izvršni odbor« od 28. okt. t. l. pravi med drugim doslovno:

»... drugič, pisali ste neresnico... V prilogi Vam pošiljamo zapisnik z vdovo, gospo Ano Ankerst, iz katerega se lahko prepričate, v kolikor so Vaše trditve glede Ankerstove resnične. Vaša dolžnost je, da laži (podčrtali mi! Op. ured.), ki ste jih dali tiskati, v prihodnji številki »Vojnega invalida« prekličete. V negativnem slučaju bi bili primorani zadevo izročiti drugim listom.« (Podčrtali mi! Op. ured.)

Nekaj o nemoralnosti, ali čistemu je vse čisto.

Nekoč so bile nekje in v neki trafiki, recimo v M., zaplenjene razglednice. Zaplenjene so bile zato, ker so pohujšljive. Razglednice so izdanja kakršnih se vidi povsod v izložbah, ki predstavljajo ženske v pikantnih pozah, ali pa kot umetniške statue, simbole, študijske akte

itd., ki nimajo na sebi skoro nič, ali premalo obleke.

Mi smo proti pohujšljivim slikam, proti pornografski literaturi in le škoda, da nimamo nikjer, razen na nekem kraju Slovenije take oblasti, pa če tudi magari finančne uradnike,

sproti. Reši nas knez, napočil nam je zadnji čas.

VACIŠTA: Kakšen zločin! Mar si upajo prokleti na javno ulico, v bližino svetišča?

VAJŠIJA: Da, častiti oče. Nosijo Kalijin kip in skrunijo Brahmo. Po ulicah so vzdignili oltarje, njih svečeniki žrtvujejo na nesramen način svojim nečistim božanstvom.

VACIŠTA: Gorje! Mesto je nečisto! Krvi vseh Čandalov ne bo dovolj, da izmije ta zločin.

(Sliši se hrup, kakor da se približuje množica.) VRATAR: Evo jih! Sem gredo! A v njih sredi je kraljevič Kalasoka! (Zbeži prepaden s svojega mesta in pusti vrata odprta.)

VSI: Zajeli so kraljeviča. O groza! Vzeli so ga za talca. Čaša je polna.

(VSI VOJŠČAKI planejo in zgrabijo za orožje. KRALJ da znak, naj mirujejo. MNOŽICA se je približala. Na čelu ji je KRALJEVIČ, golobrad mladec, vitek in zal. Lasje so temni in kodrasti. Oblečen je zelo priprosto; v rokav nosi trak, znak kaste. Vstopi. ČANDALI ostanejo pri vhodu. Kriče z divjimi in neartikuliranimi glasovi, grozeč kralju in vsem okrog njega.)

KRALJEVIČ se obrne in pri njegovem pogledu umolknejo vsi.)

ČETRTE PRIZOR.

PREJŠNJI. KRALJEVIČ. ČANDALI.

VSI: Zajeli so ga in v njih oblasti je. Kakšna nesreča!

KRALJ: Bodi brez skrbi sin moj; še smo močni dovolj, da te rešimo! Kakó se je zgodilo, da so te zajeli?

KRALJEVIČ: Nisem zajet.

VSI: Ni zajet! Hvala troedinemu Brahmi!

KRALJ: Nisi zajet? Ali si morda po neopreznosti prišel med nje, da so te spoznali in šli za teboj? Ali ti je storil kdo kaj žalega?

KRALJEVIČ: Nikdo mi ni storil ničesar žalega in nisem neoprežno prišel med nje.

KRALJ: Torej so se nesrečneži prilepili za tvoje pete, da po tebi izprosijo milost? O, ti s svojim dobrim srcem.

KRALJEVIČ: Ne. — Niso me ničesar prosili, niso se prilepili za moje pete.

KRALJ: Torej nam raztolmači, povej, kako si prišel med nje? Ali si šel, da jih umiriš? Sposoben si za to! Ali prenačil si se. Vstaveš ne mirimo z jezikom in besedo. Za nje imamo meče in biče.

KRALJEVIČ: Ti ne poznaš mojega namena, oče. Nisem jih hotel umiriti. Prišel sem k njim kot njihov!

(Vsi skočijo preplašeni s sedežev, samo Anabha sedi s podprto glavo.)

KRALJ: K-a-a-a-j? Kot... njihov? Ali sem prav slišal? Ali sem od starosti oglušil?

KRALJEVIČ: Prav si slišal. Kot njihov sem prišel k njim in kot njihov prihajam z njimi — k tebi, k vam, kralj in visoki zbor Magadhe — da zahtevam...

(Pri teh besedah Čandali zopet zaropotajo preteče z orožjem, ali kraljevič jih umiri z enim migom.)

KRALJ: Kaj govoriš? Ali si norški? Ali ti je temna, maščevalna Kali posušila mozeg? Povej, ali veš kdo si?

KRALJEVIČ: Vem! Kalasoka, kneževič Bengalije in dedič prestola Magadhe.

KRALJ: Ali veš, kdo sem jaz?

KRALJEVIČ: Moj oče in mogočni kralj prostranstva izmed reke s petimi rokavi in strmimi snežniki Kailas gorovja.

KRALJ: Pamet je zdrava, a govoril si, kakor norški, ali kakor nekdo, ki se je preveč napil »some«! Kaj te ni sram pred mojo starostjo, pred temi modrimi in starimi ljudmi in pred svojim učiteljem?

KRALJEVIČ: Poslušaj me, vsemogočni gospodar in oče, poslušaj me visoki zbor Bengalije. Nisem pil »some« ali pil sem pijačo spoznanja. A vi, ki vas v imenu troedinega Brahme razodevam, poslušajte me. Jaz zahtevam za tiste (kaže na Čandale) pravičnosti...

KRALJ: Ti hočeš biti zagovornik zavrženih upornikov? Hočeš izprositi milosti za nje pred mojim prestolom? Dobro! Ali potem ne govori o pravičnosti! Kaj pa nesreča, ki so jo navalili na državo? Noben dogodek na svetu ne more ostati brez posledic, noben zločin brez kazni. To je pravica. Moj sinko, ti si mehkega srca, mlad si, ali poslušaj glas strogega razuma. Kmalu sedeš sam na beli prestol. Bujnost življenja se bo izlivala do stopnic prestola. Kako jo hočeš zajeziti?

KRALJEVIČ: Nočem niti milosti niti oproščenja, ne — jaz zahtevam pravičnosti za svoje brate...

VSI: Brate? Brate? ... Znorel je...

ki bi šle in zaplenile to literaturo in take slike, ki vzbujajo v pokvarjenih pokvarjenost. Ali žal, da tudi v tem edinem slučaju ni bilo zaplenjenega nič nemoralnega, nego se je zapisalo zato nemoralno, da bi se dosegel načrt, izdelan za izpopolnjenje nekaterih želj. To se sliši kot pravljica in je tudi menda pravljica. Zapisali pa smo to zato, da bodo invalidi znali, posebno tisti, ki stoje ob križpotih, ali pa hodijo z ženami in otroci po hišah z nemoralno obleko, ki ne zakriva (ne more, ker je nemoralno-raztrgana) vsega, kar se na telesu mora zakrivati, četudi sedaj pritiska zima, da bodo konfiscirani, če se bodo še pojavljali. Mi smo proti taki nemoralnosti in zahtevamo, da se jih pokrije dostojno in še le potem pusti hoditi med ljudi. Ker gorje, pravi sv. pismo, tistemu, po katerem pride pohujšanje. Zato, oblasti, vseeno katere, zganite se, da ne pride med poštenjaki, ki nimajo beželj in jim ni treba z otroci in ženami hoditi po hišah, pohujšanje! Ampak naj se zgodi tako, da ne bo smešno.

Dr. Goršič in Udruženje in drugo.

Stara je ta stvar in vedno je še nova. Znano je še vsem, kako so bili invalidi-nastavljenci pri ljubljanski socialni politiki reducirani. Pisali smo o tem. Znano je tudi, kako se je godilo in še se godi članom »Izvršnega odbora«, ko izpolnjuje svoje, od invalidov na občnem zboru poverjene funkcije. Mesto da bi našli v šefu socialne politike prijatelja, so našli vedno strogega gospoda, ki je sicer kaj rad govoril, da je prijatelj invalidov, v resnici pa je delal drugače. »Izvršni odbor Udruženja invalidov« v Ljubljani mora zastopati interese invalidov. Preko njega morajo iti vse prošnje in zahteve. Ali narejeno je tako, da invalid, ki ne prosi preko »Izvršnega odbora«, doseže prej kaj pri tem strogem gospodu, nego če gre prošnja potom »Izvršnega odbora«. To so vsem znane stvari, zato jih nočemo ponavljati. Saj jih vidimo vsak dan in znamo, da so invalidi, ki gredo s svojo prošnjo k dr. Goršiču, ustrezni. »Izvršni odbor« pa se ignorira. Svoječasno smo to vse pribili v našem listu. Nakopali smo si pa s tistimi članki, kjer smo orisali vse in protestirali, celo kopo tožb in — razume se — obsodb. Ne zato, ker nismo mogli prinesiti dokaz resnice, nega zato, ker nismo smeli prinesiti tega dokaza, ali bolje, ker so priče, ki bi lahko dokazale bile vezane z molčečnostjo uradne tajnosti, katere se jih ni odvezalo. Ako pa ne smejo govoriti priče, pa seve ne moremo pred sodnijo dokazati tega, kar vemo in kar vedo vsi. Zato smo bili obsojeni in smo morali prinesiti v listu obsodbo, morali smo prinašati uradne popravke itd., na kratko, mašilo se nam je usta pri vsaki priliki.

Proti »Izvršnemu odboru« je tudi nastopal nekdanji tajnik Ušan, ki je bil pomočnik dr.

KRALJEVIČ: ... da oni oprostite vam. Jaz ne prosim — jaz zahtevam. Oni so moji, tvoji, vaši bratje — kot takšne treba da jih spoznate in priznate. Vi ste jim vzeli dedščino, vi jim jo tudi vrnite! Jaz pa zahtevam, da ne bo ne Brahmanov ne Čandalov, nego eden edini bratski narod. In kakor trgam ta vaš znak (trga trak, ki ga je držal v roki in ga vrže od sebe) tako trgam vse vezi in okove, ki tišči »dvakrat rojene ljudi«.

— — — Svoboda in enakost po vsem svetu!

KRALJ: Kaj besniš, norec! To je neumnost! Povej mu to, o oče Brahmanov. Povej mu, kakšno neumnost počenja! Kakšna sramota za mojo glavo!

VACIŠTA: (se skloni, pobere raztrgani trak ter ga začne poljubovati): Kraljevič Kalasoko! V svojem življenju sem videl in slišal mnogo zlega, pred katerim Višnu zardeva in se razgnjevi. Gledal sem smrt in muke, poslušal sem divji vrisk krvavih šakalov v puščavi — ali nikdar, veruj mi, kraljev sin — nikdar nisem doživel nekaj tako strašnega, kakor sedaj. Iz ljudskih ust niso nikdar izšle tako zločinske besede. Ali veš, kaj hočeš? Da prevrnemo sveti red, na katerem stoji svet! Mi naj pripoznamo Čandale za brate? Prej opice, ki žive po gozdovih! Ali se orel brati z netopirjem? Eden edini je red sveta, ki ga je ustvaril Brahma. Ni v naši oblasti, da ga spremenimo, kakor ni v naši oblasti, da zastavimo sveti reki divjanje, ko napoči njen čas. In ti grešiš zločinsko proti temu, kar je najsvetejše!

Goršiča ali bolje, njegova priča. Ta Ušan se je trudil, da bi izlil svojo osebno mržnjo na nekatero člane »Izvršnega odbora« in prišel je s tem takrat dr. Goršiču ravno prav. Preveč bi zavzelo prostora, ako bi hoteli vse intrige popisati. Zato napišemo samo to, kaj se je sedaj zgodilo. Dr. Goršič je razžalil dr. Peterlina. In v tej zadevi je bila 2. novembra obravnava, kjer je moral dr. Goršič preklicati razžalitev in mu je dr. Peterlin nato odpustil, da ni bil obsojen. Dr. Goršič je obžaloval svoje žaljivke. Tu se ni dala žalitev skriti pod kakšno uradno tajnost, zato je bil prisiljen se udati. Pri zadevi z invalidi pa je imel v rokah uradno tajnost. Druga obravnava je bila tudi za razžaljenje časti, ker je zopet dr. Goršič se izrazil, da je član stanovjske komisije Ivan Legat »Hundling«. Dr. Goršič je to sicer odločno zanikal — tožencu je namreč dovoljeno pred sodnijo zanikati in lagati, — vendar so priče pod prisego izpovedale, da je v resnici to žaljivko »Hundling« izrekel. Če bi pa priče ne bile pripuščene, oziroma, če bi se jih zadržalo s tem, da je to uradna tajnost, kakor se je delalo v zadevi z invalidi, bi pa dr. Goršič šel iz sodne dvorane, kot zmago-

valec, kakor je šel v zadevi invalidov. Tu je bil priča tudi bivši tajnik »Izvršnega odbora« Ušan, in sicer kot glavna dr. Goršičeva priča. Tokrat mu pa ni mogel pomagati. To je namreč tisti Ušan, o katerem je moral »Vojni Invalidi« v številki od 20. oktobra t. l. izjaviti, da on ni več tajnik in da se ga naj podružnice in tovariši čuvajo. Izvabil je namreč mnogim podružnicam po Sloveniji, kjer se je potepal z eno žensko, denar, pod prevezo, da je zgubil denarnico. — Lepa družba!

Torej, takšna je priča dr. Goršiča in takšen je njegov gost, ki je tako pogosto posedaval pri njem in mu dajal razne »informacije«. In na takšnega »tajnika« se je naslanjala »opozicija«, posebno pa neki Meznarič, ki je za par tednov tudi dobil v roke predsedništvo ljubljanske podružnice »Udruženja« in grozil, da stre »Izvršni odbor« na solčni prah. Mi to danes registramo, da bi se ne pozabilo in da bi tovariši invalidi lahko sedaj primerjali vse to.

Opomba: Če pa bi tudi k temu dobili uradni popravek pa ga priobčimo, ker tako ukazuje § 19. tisk. zakona.

Naše gibanje.

Kako je treba delati prošnje.

Opozorili smo že parkrat naše člane in članice, kakšne naj bodo prošnje, ki jih vlagajo na Izvršni odbor in posamezne oblasti.

Prvo je, da morajo biti vse prošnje vložene pri svojih podružnicah. Spisane naj bodo kolikor mogoče čitljivo in v lepem jeziku ter na primerno ličnem papirju. Dogaja se, da prihajajo prošnje spisane na četrтинah pol, ali na neprimernem papirju. Radi ugleda Udruženja ne gre, da bi take prošnje odstopali na oblastva.

Prošnje naj vsebujejo natančne popise predmeta in točne naslove prosilcev. Vsak prosilec naj se lastnoročno podpiše. Navedeno naj bo, koliko procentov nesposobnosti ima invalid prosilec, številka uverejenja ter številka nove članske knjižice. Nasloviti je vsako prošnjo natančno na naslov, kamor se pošilja, ako pa se ne ve kam spada naj se naslovi na Izvršni odbor. Podružnice naj ne pišejo prošenj za člane v svojem (podružnične) imenu, temveč za vsakega člana v njegovem lastnem imenu. Vsako prošnjo mora podružnica prezentirati z vložno štampiljo in jo vpisati v vložni zapisnik. Pod to prezentacijo pa spiše podružnica samo svoje priporočilo, oziroma izrazi svoje mnenje. Vse prošnje, ki se ne tičejo krajevnih oblasti in razmer je treba pošiljati preko Izvršnega odbora.

Povišanje prejemkov.

Z ozirom na današnji gmotni položaj vojnih žrtev, ker se ni sprejet stalni invalidski zakon, je sedanja vlada odobrila kredit 100 milijonov dinarjev za povišanje pokojnin.

Naročila je ministru za socialno politiko, da čimprej izdela pravilnik, po katerem se bodo izplačevale povišice oziroma podpore.

Prvo izplačilo se mora izvršiti še pred božičnimi prazniki.

Povišice se bodo nanašale na posamezne kategorije vojnih žrtev.

Tako poročajo uradna poročila iz Beograda. Kredit temelji na postavkah v proračunu za leto 1924-25.

Proračun teče že od maja tega leta in ves ta čas je bilo mogoče povišati prejemke vojnih žrtev.

Pri vsj mizeriji se ni uvidelo poprej potrebe, šele sedaj proti koncu leta je to storjeno.

Mogoče smo pre malo žrtvovali, ali pa nismo pomoči zaslužili v vojni?! Kmalu bomo videli, koliko bomo deležni obetanega nam zboljšanja.

Kakor v vsakem oziru, posebno pa pri vprašanju našega zakona smo videli, da ne smemo biti optimisti in se prehitro zanašati na nekaj kar še nimamo. In zato sumnjamo tudi v tistih 100 milijonov.

Pozor podružnicam!

Pozivamo vse podružnice, da plačajo I. O. najkasneje do 20. decembra ves svoj dolg, ki ga imajo radi članskih knjižic in markic. Neopravičljivo je, da podružnice odlašajo s tem, in delajo nepotrebne evidence izvršnemu odboru.

Sto milijonov. Zvedeli smo od raznih strani, da je poročilo glede sto milijonov, kateri naj bi bili nakazani za povišanje pokojnin vojnim žrtvam gola izmišljotina. To so samo tolažbe v se-

danjem času, ko vlada med vojnimi žrtvami razburjenje, radi zakona.

Opozorjamo članstvo, da naj radi tega nikar ne vloga nobenih prošenj in ne dela nepotrebnih stroškov in posla.

Bolne na pljučih opozorjamo, da je v zdravilšču na Golniku zadosti prostora in da traja tam sezona tudi po zimi. Zato naj se vsak javi za zdravljenje, posebno sedaj v zimskem času, ko ima marsikdo manj zaposlenja. Izrabite priliko, ki nudi zelo velike koristi bolnikom in lepe uspehe pri zdravljenju.

Iz občnega zbora v Bohinjski Bistrici.

Poroča se nam, da je bil občni zbor, ki se je vršil pri podružnici v Bohinjski Bistrici, dne 9. novembra t. l. nepričakovano slabo obiskan. Vzrok je mlačnost, ki vlada med tamkajšnjimi invalidi, da nikdar ne morejo povzdigniti podružnice, kakor bi jo lahko. Vsa čast tov. inž. Rejcu, ki izvršuje različne funkcije, da vzdrži podružnico. Odborniki pa ga zelo malo podpirajo, ker zadnji čas niti seje niso mogle biti sklepčne. Po požrtvovalnosti tov. ing. Rejca ima podružnica danes v blagjni 1798 Din. Kot delegat Izvršnega odbora je bil navzoč na občnem zboru tov. Mlekuž. Poročal je o pomenu naše organizacije, slogi članstva ter o invalidskem zakonu. Volitve se radi premale udeležbe niso vršile ter se je sklenilo sklicati v ta namen ponovni občni zbor. Ako še na tem ne bo boljšega zanimanja in udeležbe, se bo morala podružnica priklopiti na Bled. Upati smemo, da ne bodo naši Bohinjci tega prepustili in da bodo rajše sodelovali, da povzdignejo svojo lašno podružnico v Bohinjski Bistrici.

Mesta jetniških paznikov. Uradni list 108 razpisuje tri mesta jetniških paznikov pri okrožnem sodišču v Mariboru. Potrebni so pogoji, kakoršni veljajo po čl. 10 urad. zakona za zvaničniško službo. Prošnje se vlagajo do 3. januarja 1925 na predsedništvo okrožnega sodišča v Mariboru. Natančneje glede dokumentov je razvidno v Uradnem listu.

Mesto stenotipistinje razpisuje Izvršni odbor v Ljubljani za svojo pisarno. Služba bo izpraznjena z novim letom 1925. Reflektira se v prvi vrsti na vojne sirote ali vdove, ako pa takih ni pa na druge prvovrstne moči. Prošnje je vlagati samo pismenim potom do 24. decembra t. l. na naslov Izvršnega odbora udruženja vojnih invalidov v Ljubljani, Šentpeterska vojašnica. Prosilke morajo biti perfektno večše stenografije in strojepisja. Ponudbe naj obsegajo tudi pogoj plače.

Jesenice. Tamkajšnja podružnica ima v nedelo dne 21. decembra t. l. ob 9. uri dopoldne svoj redni letni občni zbor v prostorih gostilničarja g. Ravhekarja na Savi. Ker bo ta zbor velike važnosti za vse člane, posebno pa za tako zvane »reducirance«, naj pride vsak in naj se nihče ne izgovarja s kakim jalovim izgovorom. Delegat Izvršnega odbora bo poročal o krivicah, kateri so preprečili sprejetje invalidskega zakona itd. Zato naj nihče ne manjka.

Odgovorni urednik: Ivan Vuk.

Tisk tiskarne Makso Hrovatin, Ljubljana.